

Sebastià Alzamora

Escriptor

Sense filtres ni màscares. Sebastià Alzamora confessa que seria absurd negar que la veu dels poemes de *La netedat* és la seva, que el llibre no s'alimenta de les experiències personals. Parla de la necessitat de fer net quan "et sents saturat de tu mateix"

FRANCESC MELCION

“El que ens fa més por és tenir por”

◆◆◆◆ Cristina Ros

La coberta de *La netedat* és un retrat del seu autor, Sebastià Alzamora (Llucmajor, 1972), tot cobert de taques i ratllades, un retrat intencionadament brut i confús, fins al punt que és ell qui ens ha de dir que l'han retratat. En finalitzar el llibre que acaba de publicar Proa, un altre retrat ben diferent de l'escriptor ocupa l'última pàgina: la imatge s'ha aclarit, se'l reconeix. El dibuixant Julio César Pérez, que és qui il·lustra el volum, descriu així el recorregut, mai no lineal, que fa Alzamora en la trentena de poemes més o manco breus i un de llarguíssim fet de microrelats en estrofes de deu versos, que configuren un llibre sincer, dur i extraordinàriament vital.

Per què *La netedat*?

És una sensació, una necessitat i també una idea que va anar sorgint a mesura que escrivia. A molta gent ens pot passar que, en certs moments, tinguem una sensació de

brutícia acumulada. La vida embruta, acumula pols sobre nostre, a vegades fins i tot poalades de porqueria. I arriba un punt que necessites tornar a sentir la sensació de net. *La netedat* és això, un seguit de poemes entre els quals n'hi ha que són l'expressió del que pot significar sentir-se brut, mentre que d'altres reflecteixen la imperiosa necessitat de sentir-se net.

Sense concessions, des dels primers poemes entres en els efectes que pot produir la brutícia en la persona, l'insomni i els malsons, les obsessions i les recriminacions a un mateix. I, sobretot, les pors, un sentiment que es manifesta reiteradament al llarg del llibre.

A les persones el que ens fa més por és tenir por. Els pitjors comportaments es produeixen provocats per la por. Blai Bonet deia que no tinguem por, que la por és dels animals. Els humans no deixam de ser

“LA VIDA ACUMULA POLS SOBRE NOSTRE, A VEGADES FINS I TOT POALADES DE PORQUERIA. ÉS QUAN S'IMPOSA LA NETEDAT”

animals. A més, nosaltres som capaços d'inventar pors, i aquestes pors ens fan reaccionar de maneres molt brutes. En tot cas, voldria deixar clar que, per molta brutícia que acumulem, la necessitat de netedat acaba imposant-se. Per malament que estiguin les coses, te'n pots sortir. Aquest llibre parla de sortir de la brutícia.

En parles, deia, sense concessions, no només cap al lector, sinó sobretot cap a tu mateix, amb una cruesa a vegades reforçada amb tocs d'humor. *La netedat* és un exercici de sinceritat sense limitacions? Si et poses a escriure, el que no té gaire sentit és posar-te límits. I, esclar, ho has de fer sense concessions, perquè si les fas, si vols suavitzar el que sents, tot es pot tornar tan amable que tens el perill d'acabar no dient res. Jo he volgut fer un exercici de franquesa, sense filtres i sense màscares.

El poeta, a la NoLlegiu
Alzamora presenta 'La netedat' avui a les 18.30 h a la llibreria NoLlegiu del Poblenou. Conversarà amb Enric Sòria i Julio César Pérez

Són poemes d'una sola veu, d'un personatge que sovint es parla a ell mateix, que s'interpel·la, que descriu el que li passa i el que passa al seu voltant. Quan el llegeixes, penses que no cal demanar-te si és la teva veu, si tu ets el personatge.

La veu som jo mateix, esclar, seria absurd negar-ho. A *La netedat* no hi ha filtres de ficció. I sí, parlo de les coses que m'han passat, sobretot en els darrers anys, però no en tots els casos. No és cap secret, perquè jo ho vaig fer públic i ho vaig escriure en aquest mateix diari: vaig tenir una depressió i vaig caure en l'alcoholisme. De fet, el primer poema és una descripció de la depressió, de quan venen les pors i els malsons. Hi vaig caure, però m'he aixecat i he tornat a sentir l'olor de la netedat. De fet, si he pogut fer aquest llibre i acabar-lo és perquè m'he recuperat. Sí, *La netedat* s'alimenta d'aquestes experiències personals i fosques, però en cap cas és un llibre sobre l'alcoholisme o la depressió, sinó sobre la necessitat de fer net en un moment que et sents saturat de tu mateix, que és una cosa que pot passar a tothom sense ser alcohòlic ni estar deprimat. Es pot translladar a moltes altres situacions de la vida.

L'escriptura dels versos és molt directa, com si sortís d'una manera tan imperiosa com natural.

La veritat és que són poemes molt treballats, i el plaer precisament era treballar-los perquè siguin el més clars i entenedors possible. Hi he fet feina cinc anys llargs, amb la voluntat que no es notàs que estan molt treballats, cercant una poesia poc artificiosa i molt despullada.

Melville, Hawthorne, Yeats, Howard Hawks, Leonard Cohen, James Gandolfini... Les referències literàries, musicals i cinematogràfiques són constants en els poemes. T'ajuden a definir-te?

L'escriptura d'un és un continu que es fa al llarg de la vida, i no seria jo sense aquestes lectures, sense el cinema que he vist i sense la música que m'acompanya. Així que sí, hi faig referències explícites i d'altres que s'han escapat perquè les cerqui qui vulgui. Quan escrius, t'adones que sempre hi ha qualcú que ho ha dit abans i millor que tu. I, si és així, no cal donar-hi més voltes. El cas del poema de Gandolfini ve per la meua admiració a qui era un actor finíssim, que sembla que no interpreta. És el que voldria que fossin els meus poemes, que no et sembli que estàs llegint un artifici, sinó qualque cosa que et passa, i, quasi sense adonar-te'n, prendre consciència que t'enfrontes a situacions que, incòmodes o no, et fan aturar-te i pensar en tu mateix i en distints aspectes de la vida. ◆◆